

Όλοι αυτοί ήταν εκεί, στα συλλαλητήρια της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης:

Οι τραγόπαπες και οι θείες με τους σταυρούς, τα σάψαλα, οι στρατόκαυλοι και οι φασίστες, οι μπάτσοι, οι μικροαστοί πατριώτες, δεξιοί κι αριστεροί, οι καλτ φιγούρες της εθνοσύναξης με τις περικεφαλαίες και τις σημαιό-μπερτες, οι πολιτικές βιτρίνες και οι σελέμπριτις.

Εκείνοι που τόσα χρόνια απολαμβάνουν τα προνόμια της πρόσδεσης στους μηχανισμούς του ελληνικού κράτους. Στους πιο οργανικούς μηχανισμούς για τη σύστασή του: τον στρατό, τους φασίστες, την εκκλησία, και τα πολιτικά γραφεία. Γατζωμένοι μέχρι το τελευταίο παρακλάδι. Ευθέως ή διαμεσολαβημένα, μέχρι αηδίας. Άλλα και όλοι οι άλλοι, οι κατά τα άλλα αδρανείς, που ενεργοποιούνται κατά περίπτωση, πιστεύοντας ότι θίγονται τα μικροσυμφέροντά τους στην εκάστοτε συγκυρία ως έλληνες πολίτες. Μικροαστοί και ρατσιστές. Αυτό που είδαμε ήταν, μετά από καιρό, η ανασυγκρότηση όλων αυτών που συνθέτουν τον εθνικό κορμό στο δρόμο.

Όλων αυτών, των πάντα «αδικημένων» και κακομοίρηδων και πάντα πρόθυμων να υπερασπιστούν τα εθνικά δίκαια όταν το κράτος - άμεσα ή έμμεσα - τους κάνει νόημα. Και η αλήθεια είναι ότι δεν μας είχε λείψει να τους βλέπουμε να συναντιούνται οργανωμένα στο δρόμο. Έξω από μικρές ή μεγάλες διακομματικές πολώσεις, με κοινό στόχο και ενιαία ταυτότητα, την εθνική. Να συναντιούνται και να διαβεβαιώνονται ότι στην τελική «μερικά πράγματα δεν θα αλλάξουν ποτέ».

Αυτή η θεαματική κλίμακα μιας μολυσμένης πλατείας συντάγματος, φουσκώνει και ξεφουσκώνει γρήγορα. Άλλα τονώνει τις πιο μοριακές και σταθερές μας αντιθέσεις: στις γειτονιές, στις δουλειές ή στο διπλανό διαμέρισμα. Αντιθέσεις που εμάς μας βρίσκουν στην απέναντι μπάντα. Επίμονα και καθημερινά. Αυτοί δεν είναι εξωγήινοι.

Είναι οι γείτονες, οι συγγενείς και τα αφεντικά μας.

**Και εμάς δεν μας
λεβεντιά και τις περήφανες ελληνικές
φτάνουν δύο Κυριακές**

YIA VA TOUS ΦΙΛΙΝΟΥΜΕ

(μόνο)